

[Lannung.]

Nazister eller Kommuniste, hvor det jo ofte vil være let at tale om et blot og bart Hensyn til fremmede Magter.

Vi noterer ogsaa med Tilfredshed den til § 29, 4de Stykke, Nr. 2, foreslaaede Ændring, hvorefter Betingelserne for at lukke Dørene ligeledes er skærpede. Bestemmelsen kommer herefter til at lyde saaledes: „naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at Retsmødets Offentlighed paa afgørende Maade vil være til Hinder for Sagens Oplysning“. Dette gælder baade uden for og under Domsforhandling. For saa vidt angaar Retsmøder under Domsforhandling, betyder dette en Skærpelse af Betingelserne i Forhold til den højtærede Justitsministers Forslag, saaledes som det blev vedtaget ved anden Behandling i forrige Samling og forelagt i denne Samling, og det er vi glade for; men for saa vidt angaar Retshandlinger uden for Domsforhandling, betyder det endog, hvad jeg gerne vil understrege, en Skærpelse i Forhold til den tidligere Retstilstand, saaledes som den var baade i Henhold til Loven af 1916, af 1932 og 1936. Her foreligger altsaa et positivt Fremskridt, en positiv Landvinding for Offentlighedsprincippet.

Naar der videre i samme Stykke som en Betingelse for Dørlukning tales om, at der „kan forventes at ville blive gjort Strafansvar gældende ogsaa mod andre“, gaar jeg ud fra, at man fra alle Sider er enig om, at det bør opfattes paa samme Maade, som om der stod: „med Føje kan forventes“ eller lignende. Det er den mere objektivt begrundede Forventning, der her efter vor Opfattelse bør kræves.

Hvad angaar Regelen i § 29, sidste Punktum, om Protokollering af en fyldig Gengivelse af Sagen o. s. v. i Tilfælde af Dørlukning under Domsforhandling, er den Fremgangsmaade, der her er foreskrevet, heldigvis saa besværlig, at den ikke paa nogen Maade frister til unødigt Dørlukning under Domsforhandling. I Tilfælde, hvor Spørgsmaalet Lukning eller Ikke-Lukning er tvivlsomt for Dommeren, staar paa Vippen, frister denne Formulering i hvert Fald ikke til unødigt at lukke Dørene. Overhovedet kan man haabe, at Dørlukning under Domsforhandling kun bliver en meget sjælden Undtagelse, som Forslaget nu er formuleret, og saaledes bør det ogsaa være.

Den til § 1017 a, 2det Stykke, foreslaaede Ændring maa ogsaa modtages med Tilfredshed. Det kommer nu til at hedde i det paagældende Stykke: „Kendelsen bortfalder, naar der er rejst Tiltale, eller Tiltale

er frafaldet; vedrører Sagen flere Personer, kan Kendelsen dog opretholdes, indtil Undersøgelsen er afsluttet for alles Vedkommende.“ Det maa formentlig som et naturligt Korrelat hertil være en Selvfølge, at Anklagemyndigheden, saa snart Undersøgelsen er afsluttet, giver vedkommende Ret Meddelelse herom, saaledes at Retten straks kan vide, at Kriteriet for Kendelsens Bortfald foreligger.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, der er nævnt, Spørgsmaalet om Telefonaflytning, anser vi det for rigtigt, at der snarest muligt tilvejebringes forsvarlige Regler paa dette Omraade. Vi for vort Vedkommende tager derfor gerne den højtærede Justitsministers Tilsagn forleden i Radioen om at søge saadanne Lovregler gennemført ad notam.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget for dets hurtige Behandling af Sagen og Flertallet for dets Tiltrædelse af disse Ændringsforslag, som jo for øvrigt, i hvert Fald for en Del, er ønsket udefra. Derimod foranlediger Mindretallets Udtalelse i Betænkningen og de Udtalelser, der er blevet fremsat her af de ærede Ordførere for Mindretallet, mig til nogle enkelte Bemærkninger.

Jeg forstaar ikke, at det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) stadig beklager, at der har været Mangel paa Tid til en virkelig saglig Gennemgang af Lovforslaget. Selv bortset fra, at dette ærede Medlem, saa vidt jeg erindrer, i flere temmelig langvarige Perioder har været Justitsminister her i Landet og saaledes maatte formodes at være nogenlunde fortrolig med det Emne, der her er til Behandling, og bortset fra, at det ærede Medlem til daglig beskæftiger sig netop med disse Omraader, vil jeg gaa ud fra, at han lige saa vel som et almindeligt, menigt, men i øvrigt velbegavet Medlem af det høje Ting vilde være i Stand til i Løbet af en Maaned eller to at finde ud af, hvad dette Forslag egentlig drejer sig om. Det kan derfor ikke være paa egne Vegne, den ærede Ordfører for Venstre stadig beklager sig over Mangel paa Tid. Han har jo længe vidst, hvad Forslaget drejer sig om, og havde haft særdeles god Tid til at øve sin Indflydelse paa det, hvis han havde villet; men det er Viljen, det har skortet paa, som desværre saa ofte før hos dette i øvrigt værdifulde ærede Medlem.

Jeg kan ikke komme ind paa at diskutere, hvorvidt en Realitetsforhandling har været udelukket i Udvalget, som paastaet